

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 178/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Ribárom, Námestie sv. Michala 11, Hlohovec, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tpo 66/2017 z 29. novembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 66/2017 z 29. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie alebo obchodovanie s nimi podľa a § 172 ods. 1 písm. a), c), d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 1 Tp 11/2017 zo 14. novembra 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol návrh prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „prokurátor“) na predĺženie väzby sťažovateľa do 6. februára 2018 (výrok I) a podľa § 80 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) väzbu sťažovateľa nenahradil prijatím písomného sľubu (výrok II) a podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka (výrok III).

Proti všetkým výrokom uznesenia okresného súdu podal prokurátor sťažnosť, ktorú odôvodnil priamo do zápisnice. Proti výrokom II a III podal sťažnosť sťažovateľ.

Krajský súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie okresného súdu a rozhodol, že väzba sťažovateľa sa predlžuje do 6. februára 2018, že väzbu sťažovateľa nenahrádza prijatím písomného sľubu a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že prokurátor doplnil svoju sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu podaním z 24. novembra 2017, ktorého prílohu tvoril CD nosič so zaznamenanými hovormi medzi sťažovateľom a poškodenou (jeho matkou). Sťažovateľovmu obhajcovi bolo toto doplnenie doručené formou mailovej správy až 28. novembra 2017, navyše bez prílohy. Sťažovateľovi nebolo toto doplnenie doručené vôbec. Sťažovateľov obhajca zaslal svoje vyjadrenie k doplneniu sťažnosti prokurátora krajskému súdu 29. novembra 2017 o 14.02 h, avšak v ten istý deň už krajský súd

napadnutým uznesením vo veci rozhodol. Sťažovateľ teda nemal možnosť reagovať na doplnenie sťažnosti prokurátora, keďže krajský súd už nasledujúci deň (29. novembra 2017), teda v deň, keď jeho obhajca zaslal krajskému súdu vyjadrenie k doplneniu sťažnosti prokurátora, o sťažnosti sťažovateľa a sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu rozhodol napadnutým uznesením.

Sťažovateľ na základe uvedeného ústavný súd žiada, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 3 Tpo/66/2017 zo dňa 29. 11. 2017 porušil právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na slobodu podľa a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tpo/66/2017 zo dňa 29. 11. 2017 sa zrušuje a Krajskému súdu v Trnave prikazuje, aby prepustil [REDAKOVANÉ] neodkladne z väzby na slobodu.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Z judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05) vyplýva, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených článkoch ústavy sú teda obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba v zmysle judikatúry (napr. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 211/08, II. ÚS 640/2016) považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta, vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou zaručených právach.

K dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, teda patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 460/2010).

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich v petite sťažnosti označených práv napadnutým uznesením z dôvodu, že doplnenie sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu bolo doručené iba jeho obhajcovi a iba formou mailovej správy bez prílohy CD nosiča so zaznamenanými hovormi a že jeho vyjadrenie k doplneniu

sťažnosti prokurátora už krajský súd nemohol pri svojom rozhodovaní zohľadniť, keďže vo veci rozhodol napadnutým uznesením 29. novembra 2017, teda v deň, keď jeho obhajca krajskému súdu doručil vyjadrenie k doplneniu sťažnosti prokurátora.

Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013) konštatoval, že povinnosťou všeobecných súdov je umožniť obvinenému uplatnenie práva na obhajobu tak, aby sa zachoval jeho reálny obsah a zmysel. Inak by totiž toto právo nebolo možné považovať za reálne, ale iba za teoretické, resp. iluzórne. Výklad príslušných ustanovení dotknutých právnych predpisov musí byť preto taký, aby uplatnenie práva na obhajobu v konaní o väzbe sa obvinenému reálne umožnilo.

Z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 186/09) ďalej vyplýva, že súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o zákonnosti väzby musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 6 ods. 1 dohovoru. So zreteľom na to, že čl. 6 ods. 1 dohovoru sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, procesné záruky uvedené v odseku 1 nemožno bez ďalšieho uplatniť aj v prípade čl. 5 ods. 4 dohovoru. V zmysle doterajšej judikatúry sa však určité základné procesné záruky musia poskytovať aj v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, i keď nemusia byť nevyhnutne rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru pri rozhodovaní vo veci samej. V každom prípade musí mať osoba vo väzbe možnosť predložiť argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe, pričom judikatúra sa prikláňa k tomu, že obvinený musí byť súdom vypočutý. Vždy musí byť zaručená kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní.

V teoretickej rovine možno ďalej uviesť, že z judikatúry Európskej súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vyplýva, že princíp rovnosti zbraní znamená, že každej procesnej strane má byť daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je protistrana. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (rozsudok ESLP zo 4. 6. 2002 vo veci Komanický proti Slovenskej

republike, rozsudok ESLP z 13. 1. 2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike). Z princípu kontradiktórnosti konania teda vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie odporcu (protistrany v súdnom konaní) právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť, v dôsledku čoho je teda len na účastníkovi konania, aby sám posúdil, či určité stanovisko k vyjadreniu protistrany vyžaduje komentár z jeho strany (rozsudok ESLP z 18. 2. 1997 vo veci Niderost-Huber proti Švajčiarsku, taktiež už citovaný rozsudok Trančíková proti Slovenskej republike), a pritom nezáleží, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (rozsudok ESLP z 31. 5. 2001 vo veci K. S. proti Fínsku, rozsudok ESLP z 28. 6. 2001 vo veci F. R. proti Švajčiarsku).

Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 5 dohovoru postupne formuloval viaceré samostatné práva osôb vo väzbe, medzi ktoré patrí aj právo na kontradiktórne konanie a vypočutie pred rozhodnutím o zákonnosti väzby (rozsudok ESLP z 21. 12. 2010 vo veci Michalko proti Slovenskej republike), ale aj všeobecnejšie právo na „zákonnosť“ konania a právo nebyť zbavený osobnej slobody svojvoľným (arbitrárnym) spôsobom (už citovaný rozsudok Michalko proti Slovenskej republike). Požiadavka zabezpečenia kontradiktórnej povahy konania a rešpektovania „princípu rovnosti zbraní“ predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody (rozsudok ESLP z 21. 10. 1986 vo veci Sanches-Reisse proti Švajčiarsku, rozsudok ESLP z 15. 11. 2005 vo veci Reinprecht proti Rakúsku). Zabezpečenie „reálnej“ kontradiktórnosti konania znamená aj právo na prístup k vyjadreniam a dôkazom, ktoré predložila protistrana (rozsudok z 31. 4. 2002 vo veci Lanz proti Rakúsku).

Aj ústavný súd už vo svojej judikatúre (napr. III. ÚS 198/05) vyslovil, že osoba vo väzbe musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti. Musí jej byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany (prokurátora) o odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich. Pre tento účel

jej nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu o väzbe (kontradiktórnosť konania). Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby bola obvinenému/obžalovanému poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou (princíp „rovnosti zbraní“). Zabezpečenie kontradiktórnej povahy konania a rešpektovanie princípu „rovnosti zbraní“ predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou.

Ústavný súd konštatuje, že nedoručenie doplnenia sťažnosti prokurátora obhajcovi sťažovateľa (a ani sťažovateľovi), resp. jej neúplné alebo oneskorené doručenie, v dôsledku čoho sťažovateľ nemá reálnu možnosť sa k tomuto doplneniu vyjadriť, možno na prvý pohľad vnímať ako porušenie práv osoby pozbavenej osobnej slobody väzbou (napr. II. ÚS 482/2014). Po preskúmaní napadnutého uznesenia však ústavný súd dospel k záveru, že v tejto veci existujú konkrétne okolnosti, na základe ktorých je potrebné napadnuté uznesenie považovať z ústavnoprávneho hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd zistil, že obsahom doplnenia sťažnosti prokurátora z 24. novembra 2017 bol záznam hovorov sťažovateľa, z ktorého malo vyplývať, že sťažovateľ sa s poškodenou rozprával o skutkových okolnostiach prípadu a navzájom sa mali utvrdzovať tým spôsobom, aby ich výpovede boli zhodné. Z takéhoto konania sťažovateľa malo podľa názoru prokurátora vyplývať, že sťažovateľ bude pôsobiť na poškodenú a na ďalších svedkov.

Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak maŕiť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že väzba sťažovateľa bola krajským súdom predĺžená z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda že v danej veci existovala obava, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti. Pri rozhodovaní o tomto väzobnom dôvode krajský súd zohľadnil množstvo drogy, ktoré bolo u sťažovateľa nájdené, a z toho vyplývajúcu obavu v pokračovaní drogovej trestnej činnosti sťažovateľom, ako aj obavu z pokračovania v trestnej činnosti vo vzťahu k poškodenej.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: *„Sťažnostný súd konštatuje, že návrh prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby v prípravnom konaní bol podaný na vecne a miestne príslušný súd a to v lehote dlhšie ako 20 dní pred uplynutím základnej lehoty trvania väzby v prípravnom konaní § 76 odsek 2, odsek 4 Trestného poriadku. Formálne podmienky na rozhodnutie súdu pre prípravné konanie o návrhu na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní boli preto splnené...*

Z doposiaľ vykonaných úkonov (bez úkonov vykonaných pred vznesením obvinenia) vyplýva, že vyšetrovanie prebieha plynule, bez hluchých miest, pričom orgánom činným v trestnom konaní nemožno vytknúť porušenie ustanovenia § 2 odsek 6 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o materiálne podmienky väzby, ktorými sú dôvodnosť, opodstatnenosť trestného konania, existencia niektorých dôvodov väzby pri rešpektovaní prezumpcie neviny obvineného sťažnostný súd konštatuje, že aj v súčasnom štádiu sú naplnené do takej miery, aby odôvodňovali ďalšie pretrvávanie väzby obvineného [REDAKOVANÉ]. Súčasná dôkazná situácia je dostatočná na vyslovenie existencie dôvodného podozrenia, že obvinený sa mal dopustiť trestných činov práv tak, ako sú uvedené v uzneseniach o vznesení obvinenia...

Dôvody väzby uvedené v § 71 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku vychádza z charakteru trestnej činnosti hlavne zo zaisteného množstva drogy, ktoré nasvedčujú tomu, že pokiaľ by ju mal pre vlastnú potrebu, ako to tvrdí obvinený, jednalo by sa o dlhodobé užívanie, čo odôvodňuje obavu, že by v prípade prepustenia na slobodu mohol pokračovať v drogovej trestnej činnosti, prípadne pod vplyvom drog by sa dopúšťal i ďalšej trestnej činnosti voči svojej matke.

Samotná existencia dôvodov väzby sama o sebe nepostačuje na to, aby mohlo byť rozhodnuté o predĺžení trvania väzby v prípravnom konaní. Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 76 odsek 3 Trestného poriadku je totiž možné predĺžiť lehotu trvania väzby prípravného konania vtedy, ak pre obtiažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov nebolo možné trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Náročnosť a rozsiahlosť trestného stíhania vyplýva najmä zo skutočnosti, že ide o obzvlášť závažný zločin, v konaní bolo doposiaľ vypočutých viac 20 svedkov, znalec, boli vypracované znalecké posudky, vyžiadané správy a vykonaná rekonštrukcia činu. O samotnej náročnosti vyplýva i rozsah spisového materiálu. Vo veci je potrebné vyčkať na vypracovanie znaleckého posudku v súvislosti s vykonanou rekonštrukciou, ktorá bola 25. 10. 2017 (teda potom, ako rozhodoval krajský súd vo svojom rozhodnutí 3 Tpo/59/2017 zo dňa 24. 10. 2017) a vykonať prípadne ďalšie úkony, ak vzhľadom na závery doplneného znaleckého posudku vzniknú. Taktiež prišlo bude potrebné prihliadnuť na nové okolnosti, ktoré vznikli v súvislosti s predloženým materiálnom krajského prokurátora, ktorý súvisí s analýzou telefonických hovorov obvineného s poškodenou. Až po realizácii týchto procesných úkonov bude možné pristúpiť k preštudovaniu vyšetrovacieho spisu.

Sťažnostný súd preto konštatuje, že pre obtiažnosť veci, ako aj postoj obvineného a poškodenej, ktorí vo veci vypovedali až 17. 8. 2017, nebolo možné trestné stíhanie v 7-mesačnej lehote, ako ani v predĺženej lehote do 6. 12. 2017 skončiť.“

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta skutočnosť, že v konaní pred krajským súdom nemal možnosť vyjadriť sa k doplneniu sťažnosti prokurátora z 24. novembra 2017,

v ktorej tento poukázal na obsah CD nosiča, na ktorom sú zachytené telefonické hovory sťažovateľa s poškodenou.

Z napadnutého uznesenia, ako aj zo samotnej sťažnosti sťažovateľa podľa čl. 127 ústavy možno vyvodiť jednoznačný záver o tom, že prokurátor v doplnení svojej sťažnosti z 24. novembra 2017 poukázal na nový (ďalší) dôvod väzby sťažovateľa, a to podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, teda že v danej veci existuje obava, že sťažovateľ bude pôsobiť na svedkov alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia vo vzťahu k tomuto konštatoval: *„K návrhu trestného prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby podľa § 71 odsek 1 písm. b) Trestného poriadku sťažnostný súd uvádza, že týmto návrhom sa nezaoberal a to s poukazom na dvojinštančnosť konania a potrebu vypočutia obvineného k týmto dôvodom väzby. Ak prokurátor krajskej prokuratúry zotrvá na návrhu na rozšírenie dôvodov väzby bude potrebné, aby tento návrh adresoval na okresný súd sudcovi pre prípravné konanie.“*

Na základe uvedeného je zrejmé, že krajský súd obsah a dôvody doplnenia sťažnosti prokurátora pri rozhodovaní o predĺžení väzby sťažovateľa nezohľadňoval, pričom správne poukázal na skutočnosť, že vzhľadom na to, že z doplnenia sťažnosti vyplýva návrh prokurátora na rozšírenie dôvodov väzby, je potrebné, aby sa prokurátor s týmto návrhom obrátil na okresný súd, keďže sťažovateľ, tak ako to aj on sám v sťažnosti pred ústavným súdom namieta, nemal možnosť vyjadriť sa (a byť vypočutý) k tomuto dôvodu väzby. Krajský súd teda poskytol ochranu právam sťažovateľa, ktorých porušenie vo svojej sťažnosti pred ústavným súdom namieta, a preto napadnuté uznesenie a v ňom uvedené právne závery možno z pohľadu ústavného súdu považovať za akceptovateľné a udržateľné.

Ústavný súd na podporu uvedenej argumentácie odkazuje na svoju judikatúru (napr. IV. ÚS 383/2004, IV. ÚS 425/2012, III. ÚS 892/2016), v zmysle ktorej ak existuje čo aj len jeden zákonný dôvod väzby, väzba je zákonná a ústavná, ak takýto dôvod

všeobecný súd aplikoval. V tomto prípade ide o dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, na ktorom krajský súd založil napadnuté uznesenie o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa. Prípadný odlišný názor ústavného súdu na existenciu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v dôsledku nedoručenia (oneskoreného, resp. neúplného doručenia) doplnenia sťažnosti prokurátora sťažovateľovi by nemohol v danom prípade ovplyvniť záver o existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, o to viac, ak krajský súd v napadnutom uznesení o rozšírení dôvodov väzby vôbec nerozhodoval, na čo aj výslovne odkázal.

Pokiaľ sťažovateľ namieta skutočnosť, že doplnenie sťažnosti prokurátora bolo doručené iba jeho obhajcovi, a nie aj jemu osobne, ústavný súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že doplnenie sťažnosti prokurátora obsahovalo rozšírenie dôvodov väzby sťažovateľa o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, o čom krajský súd napadnutým uznesením vôbec nerozhodoval, pričom prokurátora s týmto jeho návrhom odkázal na okresný súd. Okresný súd v prípade podania takéhoto návrhu prokurátora sťažovateľovi umožní nielen dôsledne sa oboznámiť s obsahom samotného návrhu prokurátora a s obsahom CD nosiča, ale taktiež sťažovateľa k tomuto dôvodu väzby osobne vypočuje. Prípadné nedoručenie doplnenia sťažnosti prokurátora priamo sťažovateľovi teda nemá v okolnostiach tohto prípadu z materiálneho hľadiska žiaden ústavnoprávne relevantný dopad na správnosť jeho záverov k existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K uvedenému ústavný súd ďalej odkazuje na svoju judikatúru (napr. II. ÚS 307/06), podľa ktorej ústavný súd posudzuje spravodlivosť procesu (konania) ako celku. Právomoc ústavného súdu vysloviť porušenie základného práva je daná v tom prípade, ak porušenie formálneho pravidla v konaní pred všeobecnými súdmi má za následok zabránenie účastníkovi konania ovplyvniť výsledok konania, ktorým je rozhodnutie o práve, ktoré je predmetom poskytovania ochrany zo strany konajúceho všeobecného súdu (napr. III. ÚS 346/09, II. ÚS 197/2010). Ako už bolo uvedené, k takejto situácii v tomto prípade nedošlo.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom vznesenými výhradami neexistuje taká príčinná

súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení ústavou garantovaných práv sťažovateľa, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v danom prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2018